

Ontslag na ziekte

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift van 21 februari 2005 heeft appellante beroep aangetekend tegen een besluit van verweerster tot beëindiging van het dienstverband met appellante per 1 mei 2005. Van verweerster is een verweerschrift ontvangen. Beide partijen hebben producties overgelegd. Op 1 april 2005 heeft te Eindhoven ten overstaan van de commissie de mondelinge behandeling plaatsgevonden. Beide partijen waren aanwezig, appellante bijgestaan door haar gemachtigde en verweerster vertegenwoordigd door de heer, hoofd P&O en dr. Ir., staffunctionaris P&O van verweerster. De gemachtigde van appellante heeft een pleitnota overgelegd, voorzien van één productie.

2. De feiten

Sinds augustus 1992 is appellante in dienst van verweerster als technisch onderwijs assistente (TOA). Op 8 juli 2002 raakte appellante arbeidsongeschikt. Ten gevolge van een verkeersongeval had zij een posttraumatische skeletdystrofie aan haar rechter voet opgelopen. Dit leidde tot beperkingen in lopen en staan. Vanaf november 2002 heeft zij haar arbeid aangepast en gedeeltelijk verricht. Vanaf 7 juli 2003 ontving zij een WAO-uitkering op basis van een arbeidsongeschiktheidspercentage van 25-35. Vanaf najaar 2003 werkt zij ongeveer 20 uur per week in haar eigen functie. Op 18 februari 2004 gaf verweerster in een gesprek met appellante aan dat zij per direct haar werkzaamheden als TOA diende te staken en het reïntegratietraject tweede spoor diende te starten, zulks op grond van een advies van de ARBO-arts. In maart 2004 werd een negatief functie-ongeschiktheidsadvies (FOA) ontvangen, omdat appellante nog in een behandeltraject was. Op 29 juli 2004 was appellante bij de bedrijfsarts die bij brief van dezelfde datum berichtte:

“Op 29 juli 2004 heeft bovengenoemde medewerkster mijn spreekuur bezocht.

De laatste therapie welke wn ondergaan heeft, heeft een redelijke verbetering teweeg gebracht; wn is zeker niet klachtenvrij maar desondanks is wn van mening dat zij haar eigen werk weer zou moeten kunnen verrichten; zij geeft zelf aan dat zij daarbij in eerste instantie denkt aan 4 uur per dag, zij verwacht dan in een later stadium weer volledig te kunnen hervatten (i.c. 38 uur).

Ik zou u willen adviseren om met wn een gesprek aan te gaan en afspraken te maken ten aanzien van reïntegratie; ik adviseer om wn in eerste instantie voor 4 uur per dag te gaan inzetten in eigen werk, ingaande 06-09-2004.”

Conform dit advies hervat appellante haar werkzaamheden op 6 september 2004. Bij brief van 5 januari 2005 heeft UWV een positief functie-ongeschiktheidsadvies:

“Onze arts heeft vastgesteld dat u voor de functie van technisch onderwijs assistent op de voorgenomen ontslagdatum 2 jaar ongeschikt bent wegens ziekte of gebrek en u dat naar verwachting ook nog zult zijn 6 maanden na die datum.”

Op grond hiervan heeft verweerster bij brief van 12 januari 2005 aan appellante ontslag aangezegd tegen 1 mei 2005. Bij brief van 10 maart 2005 bericht de bedrijfsarts aan verweerster:

“Tijdens het laatste smo heeft de directie aangegeven dat wn weliswaar voor 4 uur aan het werk was maar dat zij niet in staat bleek het normale takenpakket voor deze 4 uur te verrichten. Ik heb aangegeven dat ik uiteraard niet kan beoordelen hoe wn haar werk verricht, wat zij wel of niet doet. Dit is ter beoordeling van directie en management.

Wanneer ik alles in ogenschouw neem – de langdurige periode dat wn nu geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt is en het gegeven dat zij niet in staat is haar werk voor 4 uur in een normale omvang te verrichten - blijf ik bij de reeds eerder door mij geformuleerde conclusie dat wn in principe blijvend aangewezen zal zijn op overwegend zittende werkzaamheden.”

Bij brief van 22 maart 2005 schrijft de bedrijfsarts:

“Bovengenoemde medewerkster heeft mijn spreekuur bezocht op 22 maart 2005. Daarbij heb ik geconstateerd dat uw medewerkster nog arbeidsongeschikt is in de vorm van ziekte. Het UWV acht de huidige functie niet geschikt. Derhalve is reïntegreren in een andere functie aan de orde. Indien dit niet kan bij haar eigen werkgever moet tweede spoor ingezet worden. Mevr.

heeft deze middag een afspraak bij Loyalis. Het huidige aangepaste werk kan zij max. 4 uur/dag verrichten.”

3. De standpunten van partijen

Appellante stelt zich op het standpunt dat het reïntegratietraject als resultaat heeft dat zij haar eigen functie van TOA voor 4 uur per dag uitoefent. De ARBO-arts acht dit medisch verantwoord. Er is derhalve sprake van een reële plaatsingsmogelijkheid. Mondeling heeft UWV te kennen gegeven dat het FOA aldus moet worden verstaan dat het gaat om een uitspraak over het uitoefenen van de volledige functie van FOA en dat de werkgever de verplichting heeft tot herbenoeming voor het gedeelte dat de werkzaamheden nog wel kunnen worden uitgeoefend. Het ware beter geweest indien UWV dit ook expliciet in haar beslissing had vermeld, maar dat is niet gebeurd. Verweerster dient zelf door middel van een zorgvuldig onderzoek aan te tonen of er reële herplaatsingsmogelijkheden zijn. De stelling dat er geen herplaatsingsmogelijkheid is wordt niet onderbouwd. Appellante oefent haar functie gedurende 4 uur per dag naar tevredenheid uit.

Verweerster stelt daar tegenover als volgt.

In het functie-ongeschiktheidsadvies van januari 2005 is vastgesteld, dat appellante voor de functie van FOA ongeschikt is wegens ziekte of gebrek en dat de verwachting is dat die arbeidsongeschiktheid over 6 maanden nog zal voortduren. Hieruit begrijpt verweerster, dat appellante niet meer als TOA kan werken. Aan alle scholen is gevraagd naar de mogelijkheid van een minder belastende functie voor appellante. Dat is ook gedaan aan alle leden van het mobiliteitscluster. Dit heeft geen enkel resultaat gehad. Appellante kan haar werk, ondanks alle aanpassingen, nauwelijks op adequate wijze uitvoeren. Gevreesd moet worden, dat bij herbenoeming in dezelfde functie, opnieuw uitval zal plaatsvinden. Aan een verplichting tot herbenoeming is geen sprake.

4. De motivering

Ingevolge het bepaalde in artikel 4a.5, aanhef en sub e van de toepasselijke CAO-VO kan opzegging plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd, en herstel binnen 6 maanden na deze 24 maanden niet te verwachten is en er bovendien geen reële plaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

De commissie is er niet van overtuigd geraakt, dat voor appellante geen reële plaatsingsmogelijkheden zijn. Zij verricht immers reeds vanaf september 2004 gedurende 20 uur per week (4 uur per dag) haar werkzaamheden als TOA, zij het met enige aanpassingen, bijvoorbeeld in de vorm van een zo geheten “triple stoel”. Ter zitting is niet aannemelijk geworden, dat zij deze werkzaamheden niet naar behoren uitvoert. Verweerster heeft ter zitting doen betogen dat zij navraag gedaan heeft bij docenten en dat de reactie was: *“Zij doet haar best”*. Uit deze reactie heeft verweerster afgeleid dat appellante haar taak niet naar behoren uitvoert. De commissie acht het echter onvoldoende om tot die conclusie te komen. Daarbij komt nog bij dat ook de bedrijfsarts in zijn verklaring van 22 maart 2005 vermeldt dat appellante haar huidige aangepaste werk maximaal 4 uur per dag kan verrichten. Dit sluit aan bij hetgeen de bedrijfsarts vermeldt in zijn brief van 18 november 2004.

Op grond van bovenstaande moet er van worden uitgegaan, dat er wel degelijk plaatsingsmogelijkheden zijn in die zin, dat appellante in staat is om gedurende 20 uur per week (4 uur per dag) als TOA te functioneren. De vrees van verweerster, dat dit een te zware wissel op appellante zal trekken vormt onvoldoende grond om tot een ander oordeel te komen.

Het beroep zal gegrond worden verklaard.

4. Beslissing

De Commissie van Beroep voor het Katholiek Voortgezet Onderwijs,

Recht doende,

Verklaart het beroep gegrond.

Aldus gegeven te Eindhoven op 1 april 2005 door mr. H.P.H. van Griensven, voorzitter, mr. A.F.M. Schrickx, mr. A.A.M. Mollee, mr. Th.M. Dorn en mr. H.P.G. van Eupen als lid/secretaris.